

Senere overbeviste Carol Chamberlain sig selv om, at hun faktisk havde været i færd med at drømme om Jessica Clarke, da hun fik den første opringning. At ringetonen fra telefonen havde trukket hende ud af søvnen; væk fra lyden og lugten. Det slørede billede af en pige, der løb, mens farverne klatrede op ad ryggen på hende, eksploderede og slikkede om hendes hals som gyldne og blodrøde tørklæder.

Hvad enten drømmen var indbildt eller ej, var hun begyndt at se det hele for sig i det øjeblik, hun havde lagt røret på. Mens hun sad på kanten af sengen og rystede; Jack, der kun havde rørt på sig et øjeblik, lå tabt for verden bag ved hende.

Hun så det hele for sig.

Farverne var lige så klare, og lyden lige så nærværende og skarp, som den havde været den morgen for tyve år siden. Det var hun sikker på. Skønt Carol ikke havde været der, ikke havde set det med sine egne øjne, så havde hun talt med alle, *alle*, der havde. Nu mente hun, at når hun gennemgik det i tankerne, når hun forestillede sig det, så hun det hele, præcist som det var gået for sig ...

Lyden – af mandens fødder på græsset, da han gik op ad skrånningen, af hans umelodiske nynnen – blev druknet af støjen fra skolegården. Under den høje lyd af børnenes råben og skrigen lød der en lav summen af sludren og snakken, en bølgende samtale, der skyllede hen over skolegården og ned over bakkeskrånningen mod hovedvejen.

Manden lyttede til lydene, mens han nærmede sig, ude afstand til at høre noget tydeligt. Der blev givetvis snakket om drenge og musik. Hvem der var inde i varmen, og hvem der ikke var. Han

kunne også høre en anden lyd: Den summende lyd af en græsslåmaskine i den modsatte ende af skolen, hvor et hold gartnere var i gang med deres arbejde. De var iklædt grønne kedeldragter, og det var han også. Det eneste, han manglede, var kommunens broderede logo.

Med hænderne i lommen og kasketten trukket godt ned i panden gik han rundt langs udkanten af skolegården til det sted, hvor pigen og en håndfuld af hendes veninder var forsamlede. Et par stykker stod og lænede sig op ad fletværkshegnet, stødte let ind i det, slappede af.

Nogle få centimeter fra pigerne på den anden side af hegnet tog manden beskerersaksen fra sit bælte og satte sig på bug. Med den ene hånd begyndte han at nippe ukrudt, der spirede frem om et cementeret fundament til en hegnsstolpe. Den anden hånd rakte ind efter den dåse lighter gas, som han havde i jakkelommen.

Det havde hele tiden været lugten mere end noget andet, der havde bekymret ham. Han havde sikret sig, at dåsen var fuld, og der kom ikke den mindste klukken eller syden fra den, da han trykkede på den, da strålen af væske strømmede fra plasticstuden gennem hullet i hegnet. Hans bekymring gik på, at blot den mindste lugt skulle drive med vinden og gøre pigen eller en af hendes venner opmærksomme på, hvad der foregik, mens gassen blev opsugget af den blå, knælange nederdel.

Han havde ikke behøvet at gøre sig nogen bekymringer. Da han lagde dåsen fra sig på græsset og rakte ud efter sin lighter, havde han brugt mindst halvdelen af lighter gassen, og pigerne havde haft for travlt med at småsnakke til at bemærke noget som helst. Det overraskede ham, at pigens nederdel ulmede stille og roligt i femten sekunder eller mere, før den omsider brød ud i lys lue. Han var også overrasket over, at hun ikke var den første, der skreg ...

Jessica lyttede kun med et halvt øre til Alis historie om det selskab, som hun havde været til, og Mandas beretning om den seneste uoverensstemmelse, hun havde haft med sin kæreste. Hun tænkte stadig på det dumme skænderi, hun havde haft hele weekenden

med sin mor, og på den skideballe, hun havde fået af sin far, inden han var taget på arbejde om morgenen. Da Ali skar en grimasse, og de andre grinede, grinede Jessica lidt halvhjertet med uden egentlig at synes, at det var sjovt.

Først føltes det, som om der blev trukket let i hendes nederdel, så kildede det, og hun lænede sig frem for at glatte den bageste del af den. Hun så Mandas ansigtsudtryk ændre sig, så hendes mund åbne sig, men hun hørte aldrig den lyd, der kom ud af den. Jessica kunne allerede mærke smerten kilde oppe ved lårene, mens hun tumlede væk fra hegnet og begyndte at løbe ...

Trods afstanden i tid forestillede Carol Chamberlain sig panikken og smerten – lige så chokeret som hun altid var over de ubærlige begivenheder, der udfoldede sig i hendes fantasi.

Rædselsfuldt hurtigt. Forfærdeligt langsomt ...

Det var en time før daggry, og der var mørkt inde i soveværelset, men det skærende lys af noget unaturligt brændte bag hendes øjne. Med bagklogskaben, med sin *viden*, var hun alle steder og i stand til at se og høre det hele.

Hun så pigernes munde stå vidt åbne som hos gamle kvinder, med øjne, der var store og udtryksløse, mens deres ben bragte dem væk fra flammerne. Væk fra deres veninde.

Hun så Jessica krydse hen over skolegården med fægtende arme. Hun hørte skrigene, den trampende lyd af sko mod asfalt, den sydende knitren, da der gik ild i håret. Hun iagttog det, som hun vidste var et barn, bevæge sig som et stykke henkastet fyrværkeri, glide hen over et fortov. Mens hun sagtnede farten, sydende ...

Og hun så en mands ansigt, *Rooker*, da han vendte sig om og småløb ned ad skråningen. Mens hans ben gik hurtigere og hurtigere. Mens han næsten, men ikke helt, faldt, da han styrtede ned ad bakken mod sin bil.

Carol Chamberlain vendte sig om og stirrede på telefonen. Hun tænkte på den anonyme opringning, som hun havde mod-

taget tyve minutter tidligere. Den enkle besked fra en mand, der umuligt kunne have været Gordon Rooker.

“Jeg satte ild til hende ...”

ET

Toget holdt stille et eller andet sted mellem Golders Green og Hampstead, da kvinden trådte ind i vognen.

Det var kort efter klokken syv en mandag aften. Passagererne udgjorde en pæn blanding af londonere, der var på vej hjem sent, eller som skulle ind til West End og hygge sig. Mappedyr og *Evening Standard*. Kontorjakkesæt og kriminalromaner med krøllede hjørner. Hele menneskeheden repræsenteret, billige kopi-fodboldtrøjer og elegant genbrugstøj fra Oxfam og afslappet tøj fra Ciro Citterio. Hoveder, der bumpede ind mod ruder og rullede frem og tilbage i søvne eller nikkede i takt til Coldplay eller Craig David eller DJ Shadow.

Uden anden grund end at toget kørte på Northern Line, slingrede toget pludselig fremad og stoppede så igen nogle få sekunder efter. Folk studerede fødderne på dem, der sad overfor, eller læste reklamerne over deres hoveder. Stilheden, hvis man lige så bort fra den metalliske bas, der strømmede ud fra folks hovedtelefoner, understregede den manglende kontakt.

I den ene ende af vognen sad der to sorte knægte sammen. Den ene så ud til at være femten eller seksten, men var sikkert yngre. Han havde et stort, rødt tørklæde på, en alt for stor amerikansk rugbytrøje samt posede bukser. Han var overhængt med ringe og halskæder. Ved siden af ham sad der en meget mindre dreng, måske hans yngre bror, som var klædt stort set på samme måde.

På manden, der sad over for dem, virkede tøjet, smykkerne, *attituden*, latterlig hos et barn, hvis dyre kondisko ikke engang kunne nå gulvet. Manden var firskåren, i begyndelsen af fyrrerne og var klædt i en slidt, brun læderjakke. Han så væk, da den største af drengene greb ham i at stirre, og kørte en hånd

gennem hår, der var mere grå på den ene side af hovedet end på den anden. På Tom Thorne virkede det, som om de to knægte lige havde spenderet alle deres lomme penge i en forretning, der hed "Mr. Tiny Gangsta".

Efter at kvinden kom ind ad døren, ændrede stemningen i kupéen sig i løbet af et par sekunder. Fra tilknapet til fuldstændig afvisende. Engelsk *in extremis* ...

Thorne kiggede længe nok på hende til at opfatte hovedtørklædet og de tykke, mørke øjenbryn og barnet, som hun holdt under den ene arm. Så kiggede han væk. Han dukkede sig ikke ligefrem bag avisen som så mange af de omkringsiddende, men han skammede sig over at indrømme over for sig selv, at det udelukkende skyldtes, at han ikke havde nogen.

Thorne gloede på sine sko, men var ganske opmærksom på den hånd, der blev stukket frem, da kvinden stillede sig foran ham. Han kunne se plastickruset med en kant, der var blevet kradsat lidt itu eller måske endda gnavet i stykker. Han kunne høre kvinden sige noget lavmælt på et sprog, som han ikke forstod og ikke behøvede at forstå.

Hun rystede kruset foran Thornes ansigt, og han kunne ikke høre nogen raslende lyd.

Så gentog det hele sig: Kruset blev rakt frem, spørgsmålet stillet, anmodningen ignoreret, og så videre til den næste. Thorne kiggede op, da hun bevægede sig hen ad gangen i vognen, og kunne mærke en voksende smerte i sit mellemgulv, mens han stirrede på krumningen i hendes ryg under en mørk trøje, på stabiliteten i armen, der bar barnet. Han vendte sig bort, da smerten udviklede sig til et jag af sorg for hende og for ham selv.

Han vendte sig i tide til at se den ældste af de to drenge læne sig over mod sin bror, mens han trak vejret dybt, før han sagde noget. Et hvæs som fra katte i en sæk.

"Jeg hader virkelig de der folk ..."

Thorne var stadig deprimeret, da han tyve minutter senere vandrede ud fra undergrundsstationen og hen ad Kentish Town

Road. Han følte sig ikke meget bedre tilpas, da han sparkede døren til sin lejlighed i bag sig. Men hans dystre humør varede ikke længe.

Inde fra dagligstuen lød der pludselig en stemme, surmulende og såret, der druknede lyden fra fjernsynet: “Hvad fanden er det for en tid at komme hjem på?”

Thorne lod sin taske falde ned på gulvet, tog fire skridt hen ad gangen og kiggede ind i stuen, blot for at se Phil Hendricks liggende udstrakt på sofaen. Patologen var højere, tyndere og med sine treogtredive år ti år yngre end Thorne. Som sædvanlig var han klædt fuldstændigt i sort – cowboybukser og en sweater med V-hals – og bar det sædvanlige udvalg af ringe, pigge og ørenringe på ethvert tilgængeligt sted i og rundt om sit ansigt. Han var også piercet andre steder, men det ville Thorne helst vide så lidt som muligt om.

Hendricks pegede med fjernbetjeningen og slukkede for fjernsynet. “Middagen er fuldstændig ødelagt.” Normalt var han lige så bøsset som en armeret mandskabsvogn, så hans spøgefulde forsøg på at lege homo med sin flade Manchester-dialekt fik Thorne til at smile endnu mere.

“Den er god med dig,” sagde Thorne. “Som om du overhovedet kan koge et æg.”

“Okay, den *ville* have været ødelagt.”

“Hvad skal vi have?”

Hendricks svingede fødderne ned på gulvet og gned sin hånd frem og tilbage over sin glatragede isse. “Menuen ligger ved siden af telefonen.” Han gestikulerede hen mod det lille bord i hjørnet. “Jeg skal have det sædvanlige samt en ekstra portion champignon bhaji.”

Thorne lod jakken glide af sig og gik ud i entreen med den. Han kom ind i stuen igen, bøjede sig for at skrue ned for radiatoren, bar et beskidt krus ud i køkkenet. Han samlede Hendricks’ motorcykelstøvler op fra, hvor de stod foran sofaen, og bar dem ud i entreen.

Så tog han telefonen og tastede nummeret til Bengal Lancer.

Hendricks havde sovet på Thornes sovesofa siden jul, da samlingen af svampe i hans egen lejlighed havde antaget uhyrlige proportioner. Det var meningen, at håndværkerne og dem, der arbejdede med fugtisolering, skulle have gjort arbejdet på mindre end en uge, men som det så ofte går med sådanne skøn, havde virkeligheden artet sig anderledes. Thorne var stadig usikker på, hvorfor Hendricks ikke bare var flyttet ind hos sin nuværende kæreste, Brendan – han tilbragte alligevel et par nætter der hver uge. Thornes bedste bud var, at med et forhold som deres, der ofte ikke var et forhold alligevel, ville det have været noget risikabelt blot at bo sammen midlertidigt.

I Thornes lille lejlighed var pladsen lidt trang til ham og Hendricks, men Thorne måtte indrømme, at han nød at have selskab. De diskuterede detaljeret og meget oprigtigt de relative fordele ved Spurs og Arsenal. De skændtes om Thornes altoverskyggende kærlighed til country og western-musik. Og de mundhuggedes over Thornes pludselige og ukarakteristiske lidenskab for orden og ryddelighed.

Mens de ventede på, at den indiske mad skulle komme, satte Thorne en plade på med Lucinda Williams. Han og Hendricks skændtes lidt om den, og så begyndte de at tale om andre ting.

“Mickey Clayton døde som følge af et skudsår i hovedet,” sagde Hendricks.

Thorne kiggede over på ham over kanten af sin øldåse. “Jeg gætter på, at det ikke var en af de vanskeligste konklusioner at nå frem til. Jeg mener, i lyset af at det meste af hans hoved flød ned ad væggene, da vi fandt ham.”

Hendricks skar en grimasse. “Den endelige rapport skulle gerne ligge på dit skrivebord i morgen eftermiddag.”

“Tak, Phil.” Han nød at drille ham, men ud over at være noget nær hans bedste ven, var Hendricks også den bedste patolog,

Thorne nogen sinde havde arbejdet sammen med. På trods af udseendet og sarkasmen og de usmagelige vittigheder var der ingen, der forstod de døde bedre. Hendricks lyttede, mens de hviskede deres hemmeligheder, og oversatte dem fra obduktionsbordets mystiske sprog.

“Fandt du kuglen?” spurgte Thorne. Morderen havde brugt en ni millimeter pistol; det, der var tilbage af kuglerne, var blevet fundet tæt på de tidligere ofre eller inden i det, der var tilbage af deres hjerneskaller ...

“Du har ikke brug for noget at sammenligne med for at vide, at det er den samme morder.”

“X’et?” Det stod klart, da liget var blevet fundet den foregående morgen. Nylonskjorten, der var krænget op i nakken, blodsporerne fra to dybe, diagonale sår – venstre skulder til højre hofte og omvendt.

“Men jeg er stadig ikke sikker på kniven. Jeg tænkte, at der måske var tale om en hobbykniv, men det kunne måske også være en machete eller noget i den retning.”

Thorne nikkede. Macheten var det foretrukne våben blandt visse medlemmer i gangsterverdenen. “Yardies eller Yakuza, måske ...”

“Men uanset hvem der betaler ham, så nyder han sit arbejde. Han skyder dem ret hurtigt bagefter, så jeg kan ikke være et hundrede procent sikker, men jeg tror, at han udfører sit lille kreative snitteri, mens de stadig er i live.”

Den mand, der var ansvarlig for Mickey Claytons død, og tre andre før ham i de foregående seks uger, lignede ikke nogen anden lejemorder, Thorne var stødt på eller havde hørt om. For disse skyggeagtige personer – mænd, der var villige til at dræbe for ethvert beløb, der lå over nogle få tusinde pund – var anonymitet alfa og omega. Ham her var anderledes. Han kunne lide at efterlade sit mærke. “X markerer stedet,” sagde Thorne.

“Eller X som i ‘krydset af’.” Hendricks tømte sin dåse. “Nå, hvad med dig? Har du haft en god dag på kontoret, søde?”

Thorne gryntede, mens han rejste sig. Han tog Hendricks' tomme dåse og gik ud i køkkenet for at hente en ny til dem begge. Mens Thorne stirrede distræt ind i køleskabet, forsøgte han forgæves at komme i tanker om sin sidste gode dag på kontoret.

Hans team – i hvilket Hendricks var det civile medlem – Serious Crime Group (West) var blevet stillet til rådighed for at hjælpe Projects Team i SO7-enheden, der tog sig af alvorlig og organiseret kriminalitet. Det var hurtigt blevet tydeligt, at *organiseret* var det eneste, dette specielle projekt ikke var. Ressourcerne i SO7 var blevet barberet ind til benet, eller det var i det mindste, hvad de sagde. Der *var* en større krig i gang mellem to gamle familieføretagender syd for Themsen, samt en eskalering i en serie vedvarende fejder mellem Triade-bander, hvilket havde resulteret i tre skudepisoder og et regulært sammenstød i Gerrard Street. Ikke desto mindre havde Thorne mistanke om, at han og hans team stort set skulle være der for at redde røven for andre.

Han ville ikke selv få noget ud af det. Hvis der nogen sinde blev anholdt nogen, ville æren gå til nogle andre, og der var under alle omstændigheder meget lidt tilfredsstillelse i at jage dem, der var ansvarlige for at gøre det af med udskud som Mickey Clayton.

Rækken af fatale "X"-skudepisoder – hvoraf Claytons død var den fjerde – var et større angreb på de aktiviteter, der tilhørte en af det nordlige Londons største gangsterfamilier, men sandheden var den enkle, at Projects Team ikke havde den fjerneste anelse om, hvem der udførte mordene. Alle de oplagte rivaler var blevet kontaktet og strøget af listen. Alle de sædvanlige undergrundskilder var blevet betalt og pumpet for oplysninger, men ikke en eneste havde givet noget, de kunne bruge. Det var blevet klart, at en ny, større virksomhed var ved at etablere sig og var ivrig efter at gøre sig bemærket. Thorne og hans team var om bord for at finde ud af, hvem de var. Hvem betalte en lejemor-

der, hurtigt døbt X-manden, for at skade Ryan-familien?

“Men han gør da livet surt for sig selv, gør han ikke?” Thorne begyndte at tale ude i køkkenet og fortsatte, mens han bar øl ind i dagligstuen. “Det her X-halløj, underskriften eller hvad det nu er, begrænser jo, hvad han kan gøre, og hvor han kan gøre det. Han kan ikke bare køre op på siden af folk på en motorcykel eller vente på dem uden for en pub. Han har brug for tid og plads.”

Hendricks tog en dåse. “Åbenbart gør han sig meget umage. Planlægger det. Jeg vil vædde på, at han er allerhelvedes dyr.”

Thorne mente, at Hendricks sikkert havde ret. “Men det er stadig billigt, ikke? Sådan ved nærmere eftertanke. Jeg mener, at slå nogen ihjel. Tyve, femogtyvetusinde er sikkert det maksimale. Det er en helvedes bunke mindre, end de mennesker, der bestiller kontrakterne, betaler for deres offroadere og flotte Mercedeser.”

“Hvad tror du, jeg kan få for et par hundrede pund?” spurgte Hendricks. “Der er en obduktionsassistent i Westminster, der går mig på nerverne.”

Thorne tænkte lidt over det. “Franske manchetter?”

Latteren var det første gode grin, Thorne kunne mindes at have delt med nogen i nogle dage.

“Hvordan kan det være Yardies?” spurgte Hendricks, da han var holdt op med at fnise. “Eller Yakuza? Vi ved, at vores lejemorder hverken er sort eller japaner.”

Et vidne hævdede at have set morderen forlade scenen for det tredje mord og havde givet en vag beskrivelse af en hvid mand i trediverne. Vidnet, Marcus Moloney, var en “bekendt” af Ryan-familien og ikke just, hvad man ville kalde en retscaffen borger, men han virkede ret sikker på det, han havde set.

“Så enkelt er det ikke,” sagde Thorne. “Det ville det måske have været for ti år siden, da folk holdt sig til deres egne, men det går de ikke længere så højt op i, og freelancerne søger derhen, hvor arbejdet er. Triaderne bruger Yardies. Yardies arbejder

med russerne. Sidste år anholdt vi et slæng Yakuza-folk for at rekruttere folk uden for skolerne. Det var lige før, de uddelte ansøgningsskemaer; de ansatte græske fyre, asiater, tyrkere, hvad som helst.”

Hendricks smilede. “Det er da rart at se, at de er den type arbejdsgivere, der giver lige muligheder til alle.”

Thorne gryntede, og de sad i nogle minutter uden at sige noget. Thorne lukkede øjnene og kradsede lidt i det fipskæg, han hen mod slutningen af sidste år var begyndt at anlægge. Skægget gav indtryk af en kæbelinje og skjulte arret fra et knivsår.

Det ujævne ar, der løb på tværs af Thornes hage, var det eneste synlige minde om en aften seks måneder tidligere, hvor han både havde tigget for sit liv og bedt om, at døden ville komme hurtigt. Der var andre ar, lettere at skjule, men langt mere besværlige. Thorne kunne i nattens mørke kradse i sit nervesystem og pille ved det, indtil det brød op som friske sår. Han kunne forestille sig, hvordan de dannede sårskorpe, mens blodet fremtrådte mørkt hen over det sarte kød. Skorpen, der kløede og smuldrerede under hans fingernegle, udsøgt og smertefuldt, noget han kunne stikke fingrene i og kradse videre på.

Lucinda Williams sang blidt om et altfortærende begær med en stemme, der på én gang var blid og savtakket og løftede sig som røg over en enkelt akustisk guitar.

Det gav et lille spjæt i både Thorne og Hendricks, da telefonen ringede.

“Tom?” Det var en kvindestemme.

Thorne sank tilbage i lænestolen med telefonen. Med vilje råbte han højt nok over til Hendricks til, at den, der ringede, kunne høre ham: “Åh for fanden da, det er den skøre, gamle kælling, der bliver ved med at ringe til mig!”

Hendricks grinede og råbte tilbage: “Sig til hende, at jeg kan lugte kattemaden helt herhenne!”

“Nå, Carol,” sagde Thorne, “fortæl mig så, hvad der sker i fortryllende Worthing. Er der nogen katte, der ikke kan komme

ned fra træerne eller nogen harmonikasammenstød mellem rol-latorer, som jeg bør kende noget til?”

Kvinden i den anden ende af telefonen var ikke i humør til det sædvanlige godmodige drilleri. “Jeg har brug for at tale med dig, Tom. Jeg har brug for, at du lytter ...”

Så Thorne lyttede. Den indiske mad ankom og blev kold, men det tænkte han ikke engang på. Han vidste med det samme, da hun begyndte at tale, at der var noget meget alvorligt galt.

I al den tid Thorne havde kendt Carol Chamberlain, havde han aldrig hørt hende græde før.